

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1143/2023
31.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Бјелетића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 264/20 од 05.10.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 180/23 од 25.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Бјелетића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 264/20 од 05.10.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 180/23 од 25.05.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 18К бр. 264/20 од 05.10.2022. године окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 180/23 од 25.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 264/20 од 05.10.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Бјелетић, због повреде закона, са

предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да је окривљени АА критичном приликом поступао у нужној одбрани, а имајући у виду околности самог догађаја и чињеницу да је наношењу тешке телесне повреде оштећеном, претходио напад истог на окривљеног. У вези са изнетим, бранилац наводи да посебно треба да се има у виду конституција телесне грађе окривљеног и оштећеног, околности напада, положај окривљеног пре напада, чињеницу да је окривљени за време напада био у лежећем положају, прибијен за билијарски сто, а претходно нападнут од стране ББ, који напад је избегао, те је сходно томе неспорно да окривљени није могао да на други начин реагује, односно да одбије напад оштећеног од себе, из чега произилази да је окривљени поступао у нужној одбрани, с обзиром да се бранио на једини могући начин. Описана одбрана, коју је окривљени предузео и применио на оштећеном, била је неопходно потребна за одбијање напада, сразмерна нападу и једина могућа за одбијање противправног истовременог напада оштећеног. Критичним догађајем, по ставу одбране, остварили су се сви законом прописани услови за примену института нужне одбране, као основа која искључује противправност дела, а самим тим искључује и постојање кривичног дела.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни два, став шест и страни три, став један и два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, а које повреде закона су, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоје означене повреде закона.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог поношења захтева означава и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић